

2 *Tatăl de Florian Zeller, Teatrul „Bulandra” București*
foto Cosmin Ardeleanu

„MĂ BUCUR CĂ JOC ȘI CĂ LUCRUL ACESTA ESTE APRECIAT”

După câștigarea, de-a lungul anilor, a cinci premii UNITER pentru *Cel mai bun actor în rol principal*, încă un premiu vine să încununeze cariera domnului Victor Rebengiuc, cel pentru rolul Tatăl din spectacolul cu același nume, regizat de Cristi Juncu, după piesa lui Florian Zeller, la Teatrul „Bulandra” din București. De altfel, palmaresul său mai adună încă patru nominalizări, precum și un Premiu de Excelență și unul pentru întreaga carieră. Despre aceste premii, dar și despre relația sa cu teatrul și cu scena am vorbit în cele ce urmează.

Mirela SANDU GHEORGHIU: *Aveți peste 65 de ani de teatru, ce v-a ținut atâția ani în această meserie? Spuneți că au fost perioade în care ați lucrat zi și noapte...*

Victor REBENGIUC: Îmi place ceea ce fac, este interesant, cunosc personaje, încerc să le descopăr viața: ce fac, cu ce se ocupă, pe cine iubesc, pe cine urăsc, pe cine caută să ascundă sau de cine se ascund. Este o muncă în sine. În fiecare seară când am spectacol, caut să mă concentrez pe personaj, să știu cine este omul acela. Nu mă urc pe scenă, ca să fiu în lumină, să mă vadă lumea. Nici nu vreau să țin cont de public într-un mod în care m-ar putea deranja. Știu că publicul se uită printr-o găurică din peretele care desparte scena de sală pentru că este curios. Acum joc rolul acesta, Tatăl, și îmi face plăcere, este o bucurie. Este o echipă bună, ne înțelegem bine, se joacă bine și sălile sunt mereu pline.

M.S.G.: *Ce înseamnă acest rol pentru dumneavoastră?*

V.R.: Piesa *Tatăl* am primit-o de la Ion Caramitru, care a adus-o de la Paris. Trebuia să fie jucată la Teatrul Național din București, dar după moartea lui, deși distribuția era pusă la avizier și urmau să înceapă repetițiile, directorii interimari nu au considerat că este important să continue un proiect început de Ion Caramitru. Prin urmare, cum îmi doream foarte mult să fac acest rol, m-am văzut nevoit să propun textul unui alt teatru. Cred că este un rol potrivit pentru încheierea unei cariere și am de gând să-l joc atâta timp cât sănătatea și conducerea Teatrului „Bulandra” îmi vor permite.

M.S.G.: *De-a lungul anilor ați fost de multe ori premiat. Ce înseamnă un premiu pentru dumneavoastră?*

V.R.: Am luat Premiul UNITER pentru că cele două jurii m-au nominalizat și apoi m-au premiat. Nu mă lupt pentru distincții, nu am o foame de premii. Consider că reprezintă o răsplată pentru o realizare ocazională, am făcut un rol bun și lucrul acesta este recunoscut. L-am primit pentru o bună activitate, nu pentru că sunt un mare artist. Mai am foarte mult de muncă până să ajung acolo. Mă enervează atunci când se zice despre cineva că a luat foarte multe premii. Este la fel ca la sportivi, atunci cât ești bun ți se dă o medalie. Aceste distincții nu mă schimbă cu nimic.

M.S.G.: *Cum este să-ți petreci o viață întreagă în teatru?*

V.R.: O viață întreagă am cunoscut oameni noi, în fiecare spectacol, în fiecare rol, era alt personaj sau alt om. Dar ceea ce puteam să fac, visul meu de a ajunge un mare actor, să nu am ce să-mi reproșez, să fie totul făcut clar și exact – este vorba de pretențiile pe care le am față de mine – visul ăsta, deci, nu mai pot să-l îndeplinesc.

M.S.G.: *Cât la sută ați îndeplinit din el?*

V.R.: Distanța este mare, n-am cum să știu, de unde sunt eu nu se vede capătul. Borna finală nu este vizibilă, n-o vezi decât atunci când ești în apropierea ei. Nu o văd.

M.S.G.: *Poate ați dus-o prea departe.*

V.R.: Nu există. Trebuie să faci un rol perfect!

M.S.G.: *Se spune că nu există perfecțiune...*

V.R.: Eu nu pot să mă scuz zicând că am greșit pentru că am vrut să fiu perfect și n-am izbutit încă. Nu mai am forță să fac asta. Lucrurile s-au schimbat, ai nevoie de alt stil de interpretare acum...

M.S.G.: *După fiecare rol vă gândiți cât de aproape sau departe sunteți de ce vă doriți?*

V.R.: Da, eu nu sunt deloc fanul meu. Am multe să-mi reproșez, dar mă străduiesc să le corectez.

M.S.G.: *Aveți un rol în care v-ați plăcut?*

V.R.: Părți, nu roluri. Fragmente din roluri. Au fost câteva roluri izbutite: Tatăl din *Șase personaje* de Luigi Pirandello mi-a plăcut, reproșurile erau minimale și puțin superficiale. Am avut un rol mic în *Ziariștii* de Alexandru Mirodan, pe care l-am făcut foarte bine și mi-a plăcut mult. Aveam în *Lungul drum al zilei către noapte* de Eugene O'Neill, un monolog al lui Jamie, pe care-l spuneam foarte bine. Iar din film, rolul din *Moromeții*.

M.S.G.: Ce vă bucură?

V.R.: Mă bucură Mircică, nepotul meu. Mă rog la Dumnezeu să-i iasă planurile, are unele frumoase, mă rog să fie sănătos și să aibă noroc. Ce motive de bucurie aș mai putea avea?

M.S.G.: Oamenii din jur...

V.R.: Noi suntem o familie mică, de doi oameni. Suntem împreună de 58 de ani, o viață de om. Am fost amândoi în același teatru... Am fost împreună peste tot, mână în mână. A fost un motiv de bucurie. Am început târziu să jucăm împreună. Mă gândeam: ce vor zice colegii? Eu știam de-atunci că Mariana Mihaucă este diferită, regizorii o căutau, o doreau în distribuțiile lor.

M.S.G.: Ce vă doriți?

V.R.: Liniște, pace. Îmi doresc să ajungă Mircică să-și îplinească dorințele, să trăiască bine, poate în altă parte. Mă aștept să-și termine liceul aici și pe urmă să plece din țară, să-și continue studiile la o universitate unde-și dorește. În afară de el, singura mea bucurie este spectacolul *Tatăl* de la Bulandra. Mă bucură că joc și că lucrul acesta este apreciat, că lumea vrea să vină să-l vadă. Biletele se găsesc greu pentru că sala este mică și, când sunt puse în vânzare, se vând aproape instantaneu. Și-atunci, am motiv să mă bucur. Mariana este sănătoasă, deși a trecut prin momente foarte grele, mă bucur că toți membrii familiei sunt bine.

Interviu realizat de **Mirela SANDU GHEORGHIU**

Costinela UNGUREANU:

„ELLIDA MEA ESTE HAOSUL PROVOCAT DE ARIPILE FRÂNTE...”

Actriță a Naționalului craiovean, Costinela Ungureanu este la a doua nominalizare la Gala UNITER, prima dintre ele fiind în 2021, atunci pentru un rol secundar: Alexandra, din spectacolul *Inimă și alte preparate din carne* de Dan Coman, regia, video și universul sonor Radu Afrim. Rolul Ellida, din spectacolul *Femeia mării*, după Ibsen, i-a adus însă anul acesta nu numai o nominalizare, ci și un premiu. Cel pentru *Cea mai bună actriță în rol principal*.

Octavian SZALAD: *Ellida, în spectacolul vostru, atât al tău, cât și al lui Andriy Zholdak, e o figură misterioasă, amestec de om și mit, de femeie și sirenă (inspirată atât din concepția nordică – femeie a mării, după cum sugerează și titlul, cât și o femeie pasăre a văzduhului, precum în mitologia sudului). Ce este, de fapt, Ellida în lumea ei?*

Costinela UNGUREANU: Ellida mea din spectacolul regizat de Zholdak la Craiova este acea femeie care se zbate într-un prezent incomod, care suferă după un trecut aproape imaginat și care simte o frică teribilă pentru viitor. Este imaginea perfectă a unei oglinzi sparte pe care cineva a încercat să o recompună. Dar, printre piesele acestui puzzle de ciob se văd crăpăturile și colțurile măcinate, pulberea. Ellida mea este haosul provocat de aripile frânțe, este universul acela alcătuit din dorință, disperare, neputință, suferință și dor. Este asemenea unui suflet rătăcit care nu se mai poate întoarce pentru a trăi în trecut, dar nici spre viitor nu poate înainta.

O.S.: Spui în interviurile pe care le-ai dat până

în acest moment că Ellida ești tu. Ce înseamnă asta, de fapt? Dacă ești tu, care este limita unde te oprești tu, actrița și omul Costinela Ungureanu și începe Ellida. Ce înseamnă pentru o actriță ca personajul să fie ea?

C.U.: În toate rolurile pe care le fac sunt eu. Sunt eu, cu gândurile mele, plăcerile mele, fricile mele, iubirile mele, dorințele, neîmplinirile mele etc. Pentru că acolo este corpul meu, sufletul meu, trăirile mele, glasul meu, privirea mea și toate mijloacele mele de expresie. Ajung să cred într-un rol atunci când ceea ce i se întâmplă personajului meu pe scenă se pot identifica cu ce am trăit sau visat eu. În lucrul cu regizorul ucrainean am avut șansa să descopăr un eu mult mai complex. Calitățile mele au fost dezvoltate și puse în valoare, iar defectele mi-au fost transformate în calități. Nu știu care este limita unde mă opresc eu, omul Costinela Ungureanu, și începe Ellida, pentru că de la început și până la sfârșit, pe tot parcursul spectacolului sunt implicată 100%. Cred cu tărie în tot ce fac, îmi însușesc fiecare gest, fiecare vorbă și fiecare pauză. Cred că cel mai important pentru actor este să reușească performanța de a nu rămâne „descoperit” în niciun moment scenic.

O.S.: *Cum te-ai apropiat de Ellida? Ți-a fost frică de ceva?*

C.U.: Am intrat în acest spectacol fiindu-mi propus rolul Bolettei. În prima zi de lucru la scenă s-a construit un moment dintre Bolette și Balested.